

interessere sig for; ja maatte endogfaa meget vigtigere. Men forunderlig nok, den Forbring, som maa gjøres, var netop det — troer jeg — man brugte til at forkræfte Thinget med i Fjor, idet man sagde: det er forferdeligt, man opstiller her en Række af Jernbaner paa 64 Mills Længde og til en Bekostning af 26 Millioner, hvor tør nogen Rigsdagsmand stemme for saadanne Udgifter, ret som om der var Tale om at stemme for disse Udgifter paa een Gang, og ligesom, naar et saadant Forslag var vedtaget, det derved forhindredes, at man kunde gjøre Rettelser deri, hvis der i Tidens Løb skulde vise sig Grund dertil, og Tiden var jo beregnet til 18 Aar. Men ikke destomindre blev det fremskillet saaledes, som om det var paa een Gang, at alle disse 26 Millioner skulde bindes fast, og derfor var det forferdeligt at tænke sig, og derfor maatte man siebliffelig faae gjort Ende paa Sagen, ved at man viste den tilbage til et Udvalg. Forunderligt — siger jeg — var det, at det netop var det Paaskud, som skulde bruges, og at ærede Rigsdagsmænd gif ind derpaa; der kunde jo dog findes paa andre Paaskud. Nu maatte man næsten tro, at dette Thing ikke ønskede, at der skulde foreligge en Plan for Jernbanesystemet i det Hele taget, naar man gif til at stemme om en eller anden Jernbane. Det forekommer mig, at det vilde være aldeles at handle iblinde, hvis man ikke sørgede for, at der enten i en Paragraf i denne Lov eller i en særlig Lov — som det blev omtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Scharling), der før havde Ordet — eller i det Mindste bestemt udtrykt i Betænkningen og tiltraadt i Principet af Regjeringen, kom til at foreligge en Udfigt over, hvilke Jernbaner der i det Hele taget skal anlægges ved Statens Medvirkning. Naar man ikke kan komme dertil, saa vil jeg for mit Vedkommende ønske, at denne Lov maa blive der, hvor den maatte er bestemt til at skulle blive; thi det er efter min Mening uforaarligt at give sig til at vedtage saadanne Stykker Jernbaner, naar man ikke har den bestemte Overfigt over, hvad der kan ventes for Landet i det Hele taget paa dette Omraade. Saaledes som Sagen nu staar, veed man heller ikke, hvorledes der skal kunne faas Jernbaner paa Steder, hvor der er Interesse derfor, men som Regjeringen ikke har anset for vigtige nok til, at den skulde tage sig deraf. Jeg vil f. Ex. nævne et Stykke Bane fra Frederikshavn til Søby, som jo paa en Maade kan sammenlignes med en Havnbane. Jeg vil endvidere tillade mig at nævne den Bane, som tidligere har været paa Omtale her, og til hvis Udførelse der endog havde været tilveiebragt Midler, nemlig Banen fra Aarhus til Odde. Man har ikke nogen Erklæring om, hvorvidt det kan nytte at tænke paa ved privat Initiativ at faae disse Baner anlagte, eller om der er nogen Udfigt til, at Regjeringen vil tage sig deraf, og dog viser det sig, at der paa disse Steder er livlig Inter-

esse for Jernbaneforbindelse (Afbrydelse af Lauber). Ja, Udvalgets Mindretal har været heldigere end Udvalgets Flertal; thi Mindretallet har faaet sit Ønske om Skive-Slyngøre Banen opfyldt. Jeg misunder slet ikke Skive-Slyngøre Banen, jeg har ogsaa villet have den; men jeg siger kun dette: Der er en Dunkelhed over, hvad Fremtiden skal bringe baade med Hensyn til Jernbanesystemet i det Hele taget og med Hensyn til Anlægget af saadanne mere lokale Baner, som ubetinget bør klæres. Jeg nævner det blot for at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, at disse to Punkter maa blive gjorte til Gjenstand for dets Drøftelse og igjennem dets Arbejde blive fremsatte for Thinget her.

Chr. Pedersen: Jeg skulde ikke have taget Ordet i denne Sag, dersom der ikke i en Skrivelse af 15de Januar dette Aar fra Regjeringen til det af Landstinget nedsatte Udvalg var tillagt Folkethinget et Forhold til denne Sag, som jeg tror, ikke er rigtigt. Der siges nemlig i denne Skrivelse, at Folkethinget ikke har vist Interesse — det er ikke Ordene, men det er Tanken — for Dampfergeforbindelser mellem Jyn og Sjælland samt mellem Sjælland og Falster. Jeg vil imidlertid henlede Opmærksomheden paa, at Spørgsmaalet om en Dampfergeforbindelse mellem Sjælland og Falster sidst var for i et særligt Udvalg i 1875, og der blev det udtrykkelig slaaet fast, at man ønskede denne Sag fremmet, saa snart Betingelserne derfor vare til Stede. Den første og væsentligste Betingelse, man stillede, var, at Regjeringen vilde gaa ind paa, at Banen fra Sjælland førtes over Masnedø ud paa Masnedø og at der paa Den blev indrettet et Dampfergeleie; men Regjeringen fastholdt, at Dampfergeleiet skulde være i Masnedø. Nu har jeg det Haab, at intet Folkething vil gaa ind paa at lade indrette et Dampfergeleie i Masnedø, thi derved skaber man den Tilstand, at omtrent $\frac{1}{4}$ af Aaret kan denne Dampferge komme til at ligge ledig, thi saa snart der er en Smule Isgang der, er dette Sund spærret, og man har flere Gange kunnet gaa fra Sjælland til Masnedø over Høen, medens man har kunnet seile i aabent Vand fra Masnedø til Falster. Det er betegnede nok for, hvor uheldigt det vilde være at indrette Dampfergeleiet i dette smalle Sund. Den Slutning, Regjeringen altsaa har gjort, idet den siger, at man ikke maa vente, at Regjeringen vil tage sig af denne Sag, før Folkethinget viser, at det ogsaa vil have den fremmet, er ganske uberettiget. Folkethinget, tror jeg, vil nu have denne Sag fremmet, men ikke paa den Maade, at man faar en Dampferge, som en betydelig Del af Aaret ligger ledig og er til ingen Nytte. — Jeg skal ikke indlade mig paa de store Forslag, der ligge for, men kun i Korthed bemærke, at, naar det ærede Medlem fra